

A biztosításközvetítés, illetve biztosítottak csoportos biztosításhoz történő csatlakoztatása elhatárolásának szempontjai

I. TÉNYÁLLÁS

Az MNB állásfoglalását kérő ügyvédi iroda (**Ügyvédi Iroda**) a levelében (**Kérelem**) előadta, hogy működési körében észlelte a csoportos biztosítási szerződések szerződő félként történő megkötése és a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény (**Bit.**) 33. § (1) bekezdésében rögzített biztosításközvetítői tevékenység közötti elhatárolásból eredő bizonytalanságokat. A Kérelemben foglaltak szerint az Ügyvédi Iroda egyik ügyfele (**Társaság**) ún. csoportos biztosítási szerződést kíván kötni – egy hűségprogram keretében – az alábbiakban részletezett konstrukció szerint.

A hűségprogram keretén belül különböző típusú hűségkártyák vásárolhatóak, amelyek mindegyike magában foglal egy csoportos biztosítást, illetve az ahhoz biztosítottként való csatlakozás lehetőségét és az ezzel járó szolgáltatásokat. A konstrukció szerint a Társaság – amint szerződő fél – a csoportos biztosítási szerződést a biztosítóval megköti, a szerződéssel összefüggő jognyilatkozatokat megteszi és a biztosítási díjat a biztosítottak (kártyatulajdonos) után megfizeti. A kártyatulajdonosok pedig egy kártya megvásárlásával és egy belépési nyilatkozat aláírásával csatlakozhatnak a csoportos biztosítási szerződéshez, mely alapján a biztosítási fedezet kiterjed rájuk (egyedi szerződések). A biztosítás időtartama határozatlan, a biztosítási időszak ezen belül – a kártyák érvényességi idejéhez igazodva – egy év.

A Társaság megbízásából a fent említett kártyák a Társaság partnereinél kerülnek majd értékesítésre különböző értékesítési pontokon, és a biztosítottakon túlmenően az ún. biztosított nyilatkozatot is a partnerek írják majd alá – a Társaság nevében és képviselőjében – a Társaságtól kapott eseti meghatalmazás útján. A Társaság a leendő biztosítottakat – úgyszintén meghatalmazott partnerei útján – a különböző értékesítési pontokon tájékoztatja a csoportos biztosítási fedezet jellemzőiről, az általános és különös biztosítási feltételeket a rendelkezésükre bocsátja, bemutatja a szerződéses konstrukciót és közreműködik a szerződés értékesítésének szervezésében.

A Kérelem alapján a Társaság a fenti tevékenységéért díjazásban (jutalékban) nem részesülne, továbbá az általa befizetett biztosítási díjak visszafizetésre kerülnek ugyan a részére – ugyanis a biztosítottak által megvásárolt kártya összege megegyezik a biztosítási díj összegével, többlétszolgáltatások esetén pedig magában foglalja – azonban ebből nyereség szintén nem realizálódik a Társaság oldalán.

II. A JOGKÉRDÉS

Fentiek alapján az Ügyvédi Iroda a következő kérdésekkel fordult az MNB-hez:

- 1) A Társaság – mint a csoportos biztosítási szerződésben szerződő fél – fenti tevékenysége a Bit. 33. § (1) bekezdésében foglalt biztosításközvetítői tevékenységnek minősül-e?
- 2) Amennyiben a Társaság a biztosítási szolgáltatásért egyes azon kártyák esetében, amelyek a biztosításon túlmenően egyéb szolgáltatásokat is tartalmaznak, a biztosítási összegnél magasabb összeget kérne el a biztosítottaktól, úgy az üzletszerűség, mint a biztosításközvetítés egyik fogalmi eleme, és ezáltal maga a biztosításközvetítési tevékenység megvalósulna-e?
- 3) Amennyiben a Társaság fenti tevékenysége biztosításközvetítői tevékenységnek minősül, úgy függő vagy független, és ezen belül pontosan milyen típusú biztosításközvetítőnek tekinthető (ügynök, vezérügynök, alkusz, többes ügynök), figyelembe véve azt is, hogy a Társaság nem a biztosító, és nem is a kártyatulajdonosok megbízásából jár el.
- 4) A Társaság megbízásából – a Társaság képviselőjében és nevében eseti meghatalmazással – eljáró partnerek minősülhetnek-e a felvázolt konstrukció alapján biztosításközvetítőnek, és amennyiben igen, milyen típusúnak?

III. AZ MNB ÁLLÁSPONTJA

III.1 A csoportos biztosítás lényege és a biztosítási érdek

A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (**Ptk.**) 6:442. §-a értelmében csoportos biztosítás esetén a biztosítottak meghatározása valamely szervezethez való tartozásuk, a biztosítottak és a szerződő fél között fennálló

jogviszony vagy egyéb kapcsolat alapján történik, és a biztosító kockázatának vizsgálatára és vállalására a csoportra tekintettel kerül sor. Ha a szerződésben a biztosított személyeket kizárólag valamely csoporthoz tartozásuk alapján határozták meg, azokat a személyeket kell biztosítottaknak tekinteni, akik a biztosítási esemény bekövetkezésének időpontjában a csoporthoz tartoztak.

A Ptk. biztosítási érdekekkel kapcsolatos 6:440. §-ának megfelelően biztosítási szerződést az köthet, aki:

- (i) valamely vagyoni vagy személyhez fűződő jogviszony alapján a biztosítási esemény elkerülésében; életkor elérésére, születésre vagy házasságkötésre szóló életbiztosítás esetén a biztosítási esemény bekövetkezésében érdekelt, vagy aki
- (ii) a szerződést az érdekelt személy javára köti meg.

A fenti rendelkezés ellenére kötött kárbiztosítási és csoportos összegbiztosítási szerződés semmis.

Azok a biztosítások, amelyekben a biztosított személyi kör előre, zártan és pontosan (név szerint) meghatározott, egyéni biztosításnak minősülnek. Ezzel szemben a csoportos biztosításoknál a biztosított kör nem kerül előre zártan és pontosan (név szerint) meghatározásra, hanem annak megállapítása, hogy ki minősül biztosítottaknak, valamely csoporthoz (szervezethez) való tartozás, a biztosítottak és a szerződő fél között fennálló jogviszony vagy egyéb kapcsolat alapján történik. Ezért nemcsak az egyszemélyi biztosítások (amelyben csak egyetlen személy áll az ügyféli oldalon) minősülnek egyéni biztosításnak, hanem azok a biztosítások is, amelyekhez több ügyfél tartozik, de azok személye zártan és pontosan (név szerint) meghatározott (pl. családi egészségbiztosítások). A csoportos biztosításoknál a biztosított kör változhat: azok a személyek, akik belépnek a csoportba, automatikusan biztosítottakká válnak, a csoportból kilépők tekintetében pedig – a 6:442. § (4) bekezdése kivételével – automatikusan megszűnik a biztosítás, biztosított csak az a személy, aki a biztosítási esemény bekövetkezésekor a csoporthoz tartozik. Mivel a csoport összetétele nem állandó, ezért a biztosító nem az egyéni kockázatok alapján határozza meg a biztosítási díjat, hanem a kockázatot az egész csoport tekintetében vizsgálja, és a díjat ez alapján alakítja ki.

A biztosítást a biztosítási érdek emeli ki a szerencseszerződések közül. A biztosító tényleges szolgáltatásának ugyanis az is lényeges fogalmi eleme, hogy a biztosítottal kapcsolatos kockázatot fedezze (A Ptk. 6:439. § (2) bekezdése értelmében a biztosító szolgáltatása a biztosított kárának a szerződésben meghatározott módon és mértékben történő megtérítésében, a biztosított részére nyújtott más szolgáltatás teljesítésében (kárbiztosítás) vagy a szerződésben meghatározott összeg megfizetésében (összebiztosítás) áll.) A biztosítási érdek ezt a kockázati elemet, az ügyfél és a biztosítási esemény közötti kapcsolatot írja le: az ügyfélnek valamely vagyoni vagy személyiségi jogi jogviszony alapján érdekeltnek kell lennie a biztosítási esemény elkerülésében (kivételesen a bekövetkezésében). A Ptk. idézett rendelkezései alapján a biztosítási érdek lehet közvetlen vagy közvetett: biztosítási szerződést az köthet, aki valamely vagyoni vagy személyiségi jogviszony alapján a biztosítási esemény elkerülésében (közvetlen biztosítási érdek) érdekelt, vagy aki a szerződést az érdekelt személy javára köti meg (közvetett biztosítási érdek). Ez utóbbi esetén elválik a biztosított személy és a szerződő fél, a biztosítás elsősorban a biztosított javára vagy életére szól. De ez nem jelenti azt, hogy a szerződő fél a biztosítási esemény bekövetkezése szempontjából teljesen érdektelen lehet. A csoportos biztosításokban a szerződő fél szempontjából a biztosítási érdeket a csoport és a szerződő fél közötti kapcsolat határozza meg: például a munkáltató a szerződő fél, aki a munkavállalók javára köt csoportos életbiztosítást; vagy egy tömegközlekedési vállalkozás köt csoportos balesetbiztosítást az utasai javára. Előbbiekből következik, hogy a csoportos biztosítás esetében a csoportképző ismérv nem lehet önmagában az, hogy a biztosított a csoportos biztosítás alanya, azaz a szerződő fél és a biztosítottak között a biztosítási érdeket is megteremtő, a csoportos biztosítási szerződéstől független viszonynak kell fennállnia.

III.2 A biztosításközvetítói tevékenység és biztosítottaknak csoportos biztosítási szerződéshez való csatlakoztatásának elhatárolásáról általánosságban

A Bit. 33. § (1) bekezdése értelmében a biztosításközvetítói tevékenység a biztosítási szerződés létrehozására irányuló rendszeres, üzletszerű tevékenység, amely tevékenység kiterjed a biztosítási szerződések megkötésének elősegítésére, biztosítási termékek ismertetésére, ajánlására, az ezzel kapcsolatos felvilágosításra, illetve a biztosítási szerződések megkötésére, a biztosítási szerződések értékesítésének szervezésére, továbbá a biztosítási szerződések lebonyolításában és teljesítésében való közreműködésre. A rendelkezés szigorúan nyelvtani, szó szerinti értelmezése esetében logikailag kizárt lenne, hogy egy csoportos biztosítási szerződés szerződőjének a biztosítottak „csatlakoztatása” érdekében kifejtett tevékenysége biztosításközvetítésnek minősüljön, miután a szerződő e

tevékenységét minden esetben a (csoportos) biztosítási szerződés létrejöttét követően fejt ki, az egyes biztosítottak tekintetében pedig nem biztosítási szerződések, csupán egy már létező biztosítási szerződés keretein belüli biztosított jogviszonyok jönnek létre, így a szerződő tevékenysége nem irányul biztosítási szerződés létrehozására.

A Bit. biztosításközvetítőkre vonatkozó rendelkezései jelentős részben viszont az EU biztosításközvetítői tevékenységet érintő szabályain alapulnak. E szabályokat a biztosítási közvetítésről szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2002. december 9-i 2002/92/EK irányelve (IMD) tartalmazza, mely az egységes belső piac biztosításközvetítés területén való megteremtésének előmozdítása érdekében meghatározza a biztosításközvetítés fogalmát, egységesíti a biztosításközvetítői vagy viszontbiztosítás-közvetítői tevékenységet folytatókkal szembeni minimális szakmai követelményeket, továbbá szabályozza a fogyasztók biztosításközvetítő által tájékoztatásával kapcsolatos elvárásokat. Az IMD preambulának (9) bekezdése külön kiemeli, hogy a közvetítők egyenlő kezelése és a fogyasztók védelme megköveteli az IMD alkalmazását mindazon személyek és szervezetek vonatkozásában, akik/amelyek ügynökként, alkuszként és „bankbiztosítási” közvetítőként biztosítási termékeket értékesítenek.

A biztosítási szerződés sajátosságaiból fakadóan viszont a biztosítási termék közvetítő útján történő értékesítése nem csak úgy valósulhat meg, hogy a közvetítő a biztosító és biztosítási védelmet kereső ügyfél közötti szerződés megkötését segíti elő, hanem oly módon is, hogy a biztosító és az ügyfél közötti kapcsolatot létrehozó személy a biztosítási szerződést a biztosítóval szerződő félként – az ügyfelek mint biztosítottak javára – maga köti meg. A Polgári Törvénykönyv 6:440. §-ának már idézett rendelkezése alapján ugyanis a biztosítási szerződést nem csak a biztosítási érdeklő közvetlenül rendelkező személy kötheti meg, illetve csoportos biztosítás esetében annak megkötését követően a szerződés elméletileg korlátlan számú biztosítottra kiterjeszhető. Előbbieknek megfelelően egy már megkötött szerződéshez biztosítottak „csatlakoztatása” a biztosítási termékeknek a biztosítási védelmet kereső ügyfelekhez történő eljuttatásának egy lehetséges módja, így a közvetítők egyenlő kezelésének és a fogyasztók védelmének követelménye megkívánja, hogy a biztosítási szerződés megkötésének elősegítésével biztosítási közjogilag azonos megítélés alá essen.

Mindezek alapján a Bit. 33. § (1) bekezdésében foglalt meghatározás értelmezése akkor áll összhangban az IMD-vel, ha annak alapján a csoportos biztosítás biztosítási fedezetének a biztosítási védelmet igénylő biztosítottakra történő kiterjesztésére, a biztosított jogviszonyok létrehozására irányuló tevékenység is biztosításközvetítésnek minősülhet, amennyiben azt üzletszerűen végzik.

II.3 Az üzletszerűségről

A Bit. 3. § (1) bekezdés 66. pontja értelmében üzletszerűnek az ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés végett – előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló – rendszeresen folytatott gazdasági tevékenység minősül. Ahhoz, hogy egy tevékenység üzletszerűnek minősüljön, az üzletszerűség három tényállási elemének egyidejűleg kell megvalósulnia, és a három tényállási elem az MNB megítélése szerint csak együtt, egymásra tekintettel értelmezhető, azonban annak megítélése során, hogy adott tevékenység üzletszerű tevékenységnek minősíthető-e, az üzletszerűség fogalmi elemeinek megvalósulását mindig egyedileg szükséges értékelni. Ennek megfelelően szükséges elvégezni az adott tevékenység vonatkozásában az üzletszerűség egyes tényállási elemeinek vizsgálatát is.

Ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés

Az üzletszerűség következő definíciós elemét a nyereség, illetve vagyonszerzési célzat megvalósulása képezi. Az „ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés végett” fordulat az üzletszerűség azon kritériuma, amelynek tekintetében az MNB töretlen jogértelmezése és általános gyakorlata szerint¹, ha a szolgáltatást bármilyen plusz költség vagy díj felszámítása mellett, illetve más közvetett gazdasági előny érdekében nyújtják, akkor a nyereség, illetve vagyonszerzésre irányultság megállapítható. E szempontból az egyik döntő tényező az, hogy a tevékenység annak folytatója számára bevételt eredményez-e, illetve, hogy a tevékenységet nyereség elérése céljából végzik-e. E körülményt mind a közvetlen ellenszolgáltatás, mind a látszólag ingyenes, azonban közvetetten valamely, az adott szolgáltatáshoz szorosan kapcsolódó más szolgáltatásból eredő bevétel realizálása mentén vizsgálni kell. Ez utóbbi

¹ Ld. http://felugyelet.mnb.hu/data/cms2393753/allasfogl_penzpiac_130412.pdf, http://felugyelet.mnb.hu/data/cms2384288/allasfogl_penzpiac_130204.pdf, http://felugyelet.mnb.hu/data/cms2302886/allasfogl_penzpiac_110427.pdf

esetben, a bírósági ítélkezési gyakorlatot követve² az MNB értelmezése szerint akkor is megáll az üzletszerűség tényállási eleme, ha a kvázi ingyenes szolgáltatást olyan motivációval, illetve annak érdekében is nyújtják, hogy ezáltal az egyébként üzletszerűen végzett (fő)tevékenység eredményességét fokozzák, az abból eredő bevételt növeljék.

Rendszeresség

A rendszeresség kérdésének értelmezésében az MNB arra az álláspontra helyezkedik, hogy ezt minden konkrét ügyben egyedileg, az eset összes körülményeit mérlegelve lehet csak megítélni. A rendszeresség – nyelvtani értelmezéséből kiindulva – elsősorban a jövőben ismétlődően bekövetkező eseményeket jelöl. Az üzletszerűség vizsgálatkor elemzett rendszeresség, mint definíciórészt fennállásának megítélése függ az ügyletek számától és gyakoriságától is, de az MNB gyakorlata szerint az eseti jellegű, akár évi legfeljebb egy-két ügyletkötéssel is lehet üzletszerűen s ezen belül rendszeresen végzett a tevékenység, ha a szerződés tartalma egyébként a szolgáltatás rendszeres, folyamatos nyújtására utal. A bíróság ítélkezési gyakorlata³ alapján a szórványosan ismétlődő tevékenység is alkalmas a rendszeresség megállapítására, ha azonos rendeltetésű ügyletekről van szó.

Előre egyedileg meg nem határozott ügyletek

Az üzletszerűség harmadik fogalmi eleme az előre egyedileg meg nem határozott ügyletek kötésére irányultság. E kritérium abban az esetben állhat fenn, ha a felek által megkötendő jogügyletek lényeges tartalmi elemei – így különösen, de nem kizárólag a szerződések száma, a felek személye, a jogügylet célja, az ellenszolgáltatás mértéke, illetve a szerződéskötés egyéb lényegi körülményei, mint például a teljesítés feltételei, a szerződés időtartama – nincsenek előre meghatározva. Előbbiek alapján a rendszeresen folytatott gazdasági tevékenység esetében tehát nem tekintendő releváns körülménynek, ha az ügyleteket kötő felek egymással üzleti, vagy más egyéb kapcsolatban állnak, mivel pusztán a szerződő felek személyének előzetes azonosíthatósága nem eredményezi, hogy az ügylet is előre egyedileg azonosítható minősüljön. Az ügylet abban az esetben tekinthető előre egyedileg meghatározottnak, amennyiben a szerződés minden egyes tartalmi eleme konkrétan meghatározott.

Az MNB értelmezése szerint az üzletszerűség definíciójának a rendszeresség és az előre egyedileg meg nem határozott ügyletek kötésére irányuló tevékenység elemei egymással szoros logikai kapcsolatban állnak. Abban az esetben ugyanis, ha egy adott tevékenységgel kapcsolatban az ellenérték fejében, rendszeres gazdasági tevékenységként történő folytatás fogalmi elemek megvalósulnak, úgy az ügyletek előre, egyedileg meghatározatlansága járulékos, magyarázó jellegű definíciós elemnek tekinthető. A rendszeresség fogalmának alapvető jelentése, hogy a jövőben ismétlődő, de előre nem azonosítható események megvalósulása következik be.

II.4. A Társaság tevékenységének megítélése I.

Amint az a II.1 pontban kifejtésre került, a csoportos biztosításokban a szerződő fél szempontjából a biztosítási érdeket a szerződő fél tekintetében a csoport és a szerződő fél közötti kapcsolat határozza meg, a szerződő fél és a biztosítottak között a biztosítási érdeket megteremtető viszonyok is fenn kell fennállniuk. A Kérelemben előadottak alapján azonban ezen, a Társaság és a leendő biztosítottak közötti kapcsolat megléte kérdéses. E kapcsolatnak ugyanis a csoportos biztosítási szerződéstől függetlenül kell fennállnia, és a csoportképző ismérve nem lehet önmagában az, hogy a biztosítottokra a csoportos biztosítás kiterjed.

Ettől függetlenül a Kérelem alapján megállapítható, hogy a Társaság és megbízottainak tevékenysége biztosítási szerződés létrehozására (pontosabban a biztosítási fedezetnek a biztosítási védelmet igénylő biztosítottakra történő kiterjesztésére, a biztosított jogviszony létrehozására) irányulna, amely magában foglalná a biztosításközvetítés egyes jellemző magatartásait (így például az értékesítés szervezését, a biztosítottak tájékoztatását, felvilágosítását, a biztosított csatlakozó nyilatkozatának beszerzését, a biztosítottak nyilvántartását). A Kérelemben leírtak alapján megállapítható, hogy a biztosítottak csatlakoztatásának rendszeres, illetve előre egyedileg meg nem határozott jellege is.

² Ld. a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.27.691/2008/5. számú határozatát

³ Ld. a Fővárosi Ítéltábla 4. Kf.27691/2008/5. számú határozatát

Azon körülmény pedig, hogy a Társaság az egyes biztosítottak csatlakoztatása után jutalékot nem kapna, illetve közvetlen nyereséget nem realizálna, – viszont az általa a biztosító számára fizetett díjat a biztosítottakra teljes egészében áthárítaná – a II.3 pontban foglaltak alapján önmagában nem zárja ki az üzletszerűség fennállását. Amennyiben ugyanis e tevékenységét a Társaság olyan motivációval, illetve annak érdekében is végzi, hogy ezáltal az egyébként üzletszerűen végzett (fő)tevékenysége eredményességét fokozza, az abból eredő bevételét növelje, úgy a nyereség, illetve vagyonszerzési szándék fennáll. Abban az esetben pedig, amennyiben a biztosítási szolgáltatásért a Társaság az általa a biztosító felé fizetett biztosítási díjnál magasabb összeget kérne el a biztosítottaktól, úgy e célzat egyértelműen megállapítható.

II.5. A Társaság tevékenységének megítélése II.

A Bit. 33. § (3) bekezdése szerint biztosításközvetítői tevékenységet függő biztosításközvetítő, illetve független biztosításközvetítő végezhet. Ugyanezen § (4) bekezdése kimondja, hogy a függő biztosításközvetítő egy biztosító biztosítási termékeit vagy több biztosító egymással nem versengő biztosítási termékeit közvetíti, minden egyéb biztosításközvetítő pedig – a Bit. 33. § (5) bekezdésben és 35. § (1) bekezdésében foglaltak kivételével – független biztosításközvetítő.

A fentiek alapján biztosításközvetítői tevékenységet függő, illetve független biztosításközvetítő végezhet. A Bit. 33. §-a az enyhébb feltételek teljesítése mellett végezhető függő biztosításközvetítő fogalmát határozza meg, lényegében minden egyéb biztosításközvetítőt függetlennek nyilvánítva. A Bit. 33. § (3) bekezdésének megfogalmazásából egyben az is következik, hogy e két közvetítői kategória kizárólagos: egyfelől kifelé, azaz más módon, mint függő vagy független biztosításközvetítőként nem lehetséges közvetítői tevékenységet végezni, amelyből következik például az, hogy a biztosítási szaktanácsadó nem jogosult közvetítői tevékenység végzésére, másfelől pedig befelé, azaz egy közvetítő vagy függő, vagy független közvetítőként végzi tevékenységét, a két kategória között nincsen átjárás, tehát függő közvetítő nem végezhet független közvetítői tevékenységet és viszont.

A fentiek alapján nem a tevékenysége határozza meg a biztosításközvetítő státuszát, hanem fordítva, a közvetítő jogállásából következik az, hogy milyen közvetítői tevékenységet folytathat. Azaz a biztosításközvetítő által végezhető tevékenység jellege, terjedelme – nevezetesen hogy milyen biztosítási termékeket közvetíthet, illetve kinek a megbízásából járhat el – attól függ, hogy a biztosításközvetítő a jogállása szerint ügynök, avagy független közvetítő. Ebből következően a biztosításközvetítőnek a piacra lépését megelőzően kell eldöntenie, hogy milyen keretek között, státuszban kívánja a tevékenységét folytatni, és e döntésének megfelelően szükséges a biztosításközvetítői tevékenységnek a választott formában való végzésének jogszabályi feltételeit megteremtenie, illetve a tevékenységének keretet adó jogviszonyt létrehozni. Ehhez képest, és figyelembe véve a függő és független biztosításközvetítő közti, a Bit. már hivatkozott 33. § (4) bekezdésében foglalt definíciós különbséget, amennyiben egy személy egyetlen biztosító egyetlen termékét kívánja – a biztosításközvetítés ismérveit kimerítő módon – terjeszteni, úgy a függő biztosításközvetítői (ügynöki) tevékenység folytatásához szükséges feltételeknek kell megfelelnie, és az ehhez szükséges megbízási szerződést kell az adott biztosítóval megkötnie.

A Társaság megbízásából eljáró partnerek tevékenysége tekintetében pedig az MNB rámutat arra, hogy a Bit. bár önállóan nem szabályozza, de elismeri mind a függő, mind a független biztosításközvetítők esetében az ezek megbízásából biztosításközvetítői tevékenységet végző gazdálkodó szervezetet, mint az előbbiektől jogi értelemben elkülönülő entitást. A Bit. rendelkezései alapján ugyanis a biztosításközvetítő a tevékenysége folytatásához más személy közreműködését is igénybe veheti, a közvetítői tevékenysége vagy annak egy része végzésével más személyt is megbízhat (Bit. 41. § (1)-(3) bek, Bit. 48. § (2)-(3) bek.). Ezek a közreműködők abban az értelemben speciális jogállással bírnak, hogy sem függő közvetítőnek (nem teljesül velük szemben a Bit. szerinti, a biztosítóval fennálló megbízási jogviszonyt előíró előfeltétel), sem pedig független közvetítőnek (sem az ügyféllel, sem pedig – több – biztosítóval nem állnak megbízási jogviszonyban) nem tekinthető az ilyen jogviszonyt létesítő természetes személy vagy gazdálkodó szervezet. Elkülönített intézményes forma hiányában mind a függő, mind a független biztosításközvetítő közreműködőjének lehetőségei és korlátai megbízója helyzetéhez igazodnak. Mindennek természetesen akkor lehet jelentősége, amennyiben magának a Társaságnak a tevékenysége biztosításközvetítésnek minősül.